

Ved lovforslagets fremsættelse udtalte *udenrigsministeren*, at der ikke ville være noget til hinder for at indsætte en bestemmelse herom i selve loven, og ministeren gjorde opmærksom på, at det mest hensigtsmæssige for Danmarks vedkommende måske ville være, om de delegerede valgtes for 1 år i stedet for, som det havde været nævnt, for en valgperiode, thi derved ville problemerne om, hvad der skulle ske ved rigsdagsopløsning eller regeringsskifte, blive af mindre betydning. I *folketingets udvalg* var der enighed om, at de 16 delegerede skal vælges *efter reglerne i grundlovens § 45* og med *een stedfortræder for hver delegeret*, endvidere enedes man om at lade valget foretage *for eet år ad gangen* under hensyn til vore særlige forfatningsmæssige forhold. Ved sagens 2. behandling føjede *ordføreren, Hans Hedtoft*, til sit referat af udvalgets betænkning: „Vi tillader os at fortolke § 2 på den måde, at når der står, at rigsdagen skal træffe beslutning om, på hvilken måde og for hvilken periode de pågældende skal vælges, mener vi, at denne paragraf er opfyldt ved godkendelse af den betænkning, der her foreligger.“ Udenrigsministeren gav såvel ved denne lejlighed som ved lovforslagets 1. behandling i landstinget sin tilslutning til, at man ved at stemme for lovforslaget samtidig godkendte den i udvalgsbetænkningen foreslåede valgordning, hvis bestemmelser ordførerne for socialdemokratiet, venstre og det konservative folkeparti i landstinget også gav udtrykkelig tilslutning.

§ 3 bestemmer, at loven træder i kraft, såsnart vedtægterne har fået gyldighed i Norge og Sverige.

Lovforslaget fik i rigsdagen en gunstig modtagelse af ordførerne for alle partier undtagen det kommunistiske parti. Forhandlingen kom for en stor del til at dreje sig om den historiske baggrund for Det nordiske Råd, det perspektiv, hvori dets oprettelse måtte ses, og den *betydning*, man ville kunne vente af Rådet med de beføjelser, det nu havde fået. Herom henvises dels til de indledende bemærkninger, dels hidsættes — navnlig til belysning af det sidste spørgsmål — nogle udtalelser af ministeren og partiernes ordførere under sagens behandling i folketinget.

Udenrigsministeren nærrede ikke tvivl om, at fællesforhandlinger mellem ansvarlige politikere ville være egnede til at overvinde sådanne vanskeligheder, som måtte besværliggøre det nordiske samarbejde, idet tilvejebringelse af en ligeartet indstilling